

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

"לדורות"

סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: הררי	שם פרטי: גבריאל
-------------------	--------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: הרסט	בלועזית Hurst
שם פרטי איתו נולדתי: ג'ורג' (יורי)	בלועזית George (Yuri)
שנת לידה: 1933	מין: זכר
עיר לידה: בודפשט	בלועזית Budapest
ארץ לידה: הונגריה	
שם פרטי ושם משפחה של האב: לסלו הרסט	שם פרטי ושם נעורים של האם: איבונה ברוש
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: בודפשט	בלועזית Budapest
ארץ המגורים: הונגריה	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא) השומר הצעיר	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) בודפשט הונגריה	
במידה והיית בגטו, ציין את שמו : גטו בודפשט	בלועזית Budapest ghetto
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	בלועזית
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: בגטו הבינלאומי	תאריך השחרור: 18.1.1945
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור דירת המשפחה בבודפשט
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתו עד מתי	שנת עליה: 1949
	במידה ועלית באנייה, ציין את שמה אוניית "גלילה"

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נא לכתוב בגוף ראשון

נולדתי בשנת 1933 כבן יחיד. אימי הייתה עקרת בית ואבי היה מנהל חשבונות של מפעל משפחתי למצבות בו היה גם שותף. גדלתי בדירת 3 חדרים ולי היה חדר משלי. משפחתי הייתה במצב כלכלי טוב לפני המלחמה. בבית בו נולדתי הייתה משפחה שגרה בשכונת אלינו שאיתם היינו ביחסים ממש טובים, כמו משפחה. הייתה להם בת יחידה שגדולה ממני בחודש והיא הייתה חברתי הטובה ביותר. באותו הבניין הייתה לי חברה טובה נוספת הגדולה ממני בשנתיים (באחד מטילויי להונגריה גיליתי שהיא חיה באותה דירה עד עצם היום הזה). המשפחה המורחבת הייתה גדולה והיינו בקשר טוב ומתמיד. לאימי היו שישה אחים ולאבי אחות אחת. מרכז המשפחה הייתה סבתי (מצד אימא), לה הייתה דירה גדולה בה היא אירחה אותנו בחגים. היינו אוכלים מאכלים יהודים מסורתיים. למדתי בבית ספר יהודי ומאוד אהבתי להיות שם. מעבר ללימודים והחברה למדנו בכיתה עשרה חברים ב"שומר הצעיר" ונפגשנו כפעמיים בשבוע לפחות אחרי שעות הלימודים.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

משנת 1943 הכריחו את כל היהודים להסתובב עם טלאי צהוב וסימנו את כל בתי היהודים. לא כינסו אותנו בגטאות מכיוון שפחדו שהאמריקאים יגיעו ויפציצו את כל העיר חוץ מהגטאות, ולכן בתי היהודים היו פזורים. משפחתי התכנסה בבית סבתי שם התגוררנו כ-30 נפשות בדירת חמישה חדרים. מאותו זמן כל גבר יהודי מעל גיל 16 יצא למחנות העבודה וכולם למעשה שירתו בצבא ההונגרי שנלחם ברוסים. את אבי לקחו ביוני 1943 למחנות העבודה ונשארתי עם אימי עד אוגוסט 1944 שבאו לקחת גם אותה למקום לא ידוע. אחת מדודותיי שהייתה רווקה וצעירה לקחה אותי תחת חסותה ולמעשה שימשה לי כאם. הרעב היה איום והיינו משיגים מנה קטנה של בשר או לחם פעם בכמה חודשים. רוב הזמן התקיימנו ממרק דלוח. הייתה תנועה מסוימת של הונגרים פנאטים שמהם פחדנו הכי הרבה, אפילו יותר מהגרמנים. בשלב מסוים גילינו שנפטרו מבני משפחתי כ-35 אנשים במחנות.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חיך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

כשבוע לאחר השחרור (סוף ינואר 1945) חזרנו הביתה רק אני ואבי. בית הספר היהודי חזר לפעול ואני חזרתי ללמוד בזמן שאבי ניסה להתחקות אחר עקבות אימי. הוא נעזר בשכנה שהייתה חברה טובה שלנו ולה בת יחידה אשר גם בעלה לא חזר מהמלחמה. לאחר זמן מה גילינו שאימי נשלחה למחנה ההשמדה בברגן בלזן שם היא נרצחה כנראה על ידי אכילת לחם מורעל אותו קיבלו היהודים מהנאצים. בעלה של השכנה נהרג גם הוא במלחמה ולאחר כשנה וחצי החליטו היא ואבי להינשא (בהמשך הם יעלו ביחד לארץ ויתגוררו יחדיו בקיבוץ דליה שם גם נפטרו ונקברו האחת ליד השני). בתה הייתה ממש כאחותי והפכנו להיות משפחה. אחרי המלחמה הייתי בן 12. צעיר מדי בשביל לצאת מהונגריה. המשכתי בשגרת חיי עד שהגעתי לגיל 16. אמרו לנו בשומר הצעיר שאנחנו יוצאים לטיול בן יומיים. כשהיינו בתחילת הטיול הודיעו לנו שזה אינו טיול אלא מבצע עלייה ארצה ומשפחותינו יודעות מכך ומסרו את ברכתן. מתוך 50 ילדים, 49 רצו להמשיך במסע. התגנבנו לסלובקיה ולאחר מכן לאוסטריה. מאוסטריה נכנסנו לאיטליה ומשם עלינו על אוניה לארץ.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

מאוד שמחתי והתרגשתי לעלות ארצה למרות שעשיתי זאת לבד וביליתי כאן שנתיים ללא הוריי שעלו לאחר מכן. בזכות החינוך לצינונות של השומר הצעיר הרגשתי גאווה ושליחות בעצם עלייתי. ידעתי שעתידי וייעודי הוא לחיות במדינת ישראל מכיוון שאני יהודי. הגענו ארצה כהשלמה שנייה לקיבוץ דליה שם המשכתי את לימודיי. היה הסכם עם עליית הנוער שעל פיו לומדים 4 שעות ביום ועובדים 4 שעות ביום. אני הייתי חקלאי וגידולי העיקריים היו דגנים למיניהם. כשהגיע זמני התגייסתי לחטיבת הנח"ל שם שירתי במשך 3 שנים. כשהשתחררתי נרשמתי ללימודי כימיה בטכניון ובמקביל עבדתי בבית חרושת "זוהר". הכרתי את אשתי שגדלה בקיבוץ בשנת 1962 ויש לנו 3 ילדים (בת ושני בנים) ושישה נכדים שהיו בריאים.

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

ברצוני להעביר מסר לדור של היום: תהיו ישראלים טובים ותאהבו את מדינתכם כי אין לנו ארץ אחרת. הציונות היא ערך עליון ולחיות במדינת יהודים זה חלום שמתגשם. אני מקווה שלא יהיו עוד מלחמות ושאהבת הארץ תהיה נחלת הכלל.

ראיון: רפאל בן שלוש, קיבוץ דליה, יוני 2013